

Bob in Tedi, dva neugnanca.

Po John Habbertonovi knjigi „Helenina otročička“ po svoje pripoveduje dr. Ivo Šorli.

(Dalje.)

V. poglavje.

PREROK JONA V NOVEM JORKU IN LONDONU.

raščinski vrt je bil v resnici prekrasen, in gospod Haro, ki je cvetice tako ljubil, se jih ni mogel navedati. Premišljal je tudi, katere bi odrezal in utrgal, da bo šopek za gospodično Silvijo čim lepši. Že je imel vse v glavi, katere barve se bodo najpopolnejše stopile. Zakaj kakor je vsaka cvetlica za sebe lepa, se v izbranem šopku ne smejo tiščati druga druge take, ki njih barve le preveč kričijo.

In ravno tedaj, ko je mislil začeti nabirati, ga je zbudilo iz njegove zamišljenosti glasno kričanje iz okna nad njim.

»Ujec Haro! Ujec Haa-roo!«

»Tic Hajo! Tic Haaajo! Tic Hajoooo!«

Gospod Haro je molčal. Delal se je, kakor da ne sliši in se je počasi napravil okrog vogla. — No, kričanje tam zgoraj je prihajalo tako, da se je srdito obrnil in je pogledal gor. Oba paglavca sta visela že do polovice iz okna in se drla iz vsega grla.

»Marš noter! In pojdiva se solit!« je zavpil gospod Haro.

Dečka sta za hip umolknila. Potem je nedolžno vprašal Bob: »Kam, ujec?«

»Solit se pojdi!«

Bob je pogledal bratca, in gledala sta se dlje časa; potem je zmajal najprej Bob z glavo in za njim še Tedi. Tudi vprašala sta še nekaj,

a gospod Haro ni slišal, kaj. Bila sta tako srčkana, da je ujca na mah minila vsa slaba volja.

»Ali vama vajin papa ni še nikdar rekel, da se pojdita solit?« se je smejal.

Zopet sta ga le molče gledala, in gospod Haro ni vedel, ali se samo delata neumna ali res ne razumeta. Toda iz dvomov ga je zbudil Bob, ki je rekel: »Pojdi rajši gor, ujec, da nama poveš kako zgodnico! Papa jih nama pravi vsak večer. Ali znaš ti kakšno?«

»Hm, poizkusimo!« se je nasmehnil stric in se je odpravil nazaj po stopnicah k njima. Ko je prišel gor, ju je dobil že oba v ponočnih srajčkih.

»Ali gresta že v posteljo?« se je začudil, a v srcu se je veselil, da se ju že tako zgodaj odkriža.

»O, pa ne bova še spala!« mu je prijazno pojasnil Bob, kakor da bi hotel ubogega ujca prav potolažiti, češ, ne boj se, dolgčas ti pri nas ne bo; zato bova že midva skrbela!

»Povej storijo!« se je oglasil Tedi.

»Storijo! Katero?« je vprašal gospod Haro in je pri tem vzdignil najprej njega in potem še Boba na posteljo.

»Povej o preroku Joni!« je predlagal Bob.

»No, dajmo o Joni!« je privolil ujec. »Jona je bil velik, velik prerok. Nekoč je sedel na solncu, pa mu hipoma zraste velikanska buča čez glavo, da je bil ves v senci. To je Jona seveda jako veselilo. Toda vsako veselje na svetu naglo mine; tako se je tudi buča nenadoma posušila, in Jona je sedel zopet na solncu.«

Mala dva sta čakala, da pride še kaj. Toda ko je ujec le molčal, sta spoznala, da je konec. To pa je Boba silno razjezilo.

»Kaj, to je zgodba? In še o Joni?« se je hudoval. »Ali res ne znaš zgodbe o Joni, ujec Haro?«

Ujca je bilo sram. Zakaj tudi njemu se je zdelo, da je le nekoliko prehitro opravil; a zaman je napenjal možgane, da bi se spomnil, kako je bilo takrat pravzaprav s tem prerokom Jono. No, Bob ga je sam rešil iz zadrege; zakaj z modrim glasom je rekel: »Ali hočeš, da ti jaz povem, kaka je zgodba o Joni?«

»Prosim!« je pohlevno rekel ujec Haro.

»Torej tako je bilo: Bogec je poklical preroka Jono in mu je rekel: Pojdi v mesto Ninive in povej tam ljudem, da so grdavi. In da jih bom! — Da, je rekel Jona in je šel. Pa gre, gre, gre in pride do velikega, velikega morja. Oha! je rekel. To je pa morje! Tu bi se bilo pa prijetno voziti! Kar hipoma zagleda veliko barko na morju in polno gospode na njej. Bila je nedelja in so šli na izprehod. Oha, oha! je rekel kapetanu, jaz se grem tudi! Skočil je tja in se je peljal. Kar se pa začne barka zibati. In veter je strašno pihal — hu-hu-hu... veš, ujec Haro! Oha, oha, je rekel kapetan. Tu je pa eden, ki ga Bogec nima

rad. Vrzimo ga v morje! Kar pravi Jona: »Jaz sem tisti!« — »A ti si tisti?« je rekel kapetan in ga je vrzel v morje. Jonu je bilo strašno mraz in ves moker je bil. Nenadoma pride velikanska riba in ga požre. »Tu je pa gorko!« je rekel Jona. In se je vozil, tri dni se je vozil, veš, ujec Haro. Bil je v Novem Jorku, v Čikagu, v Londonu — povsod je bil. Kar hipoma je riba odprla usta, in Jona je skočil ven. Zdaj pa je hitro tekkel v Ninive. Tako je bilo; veš, ujec Haro!

»Tako je bilo, tic Hajo!« je potrdil jek.

»Tako, tako? In vajin papa vama je tako pripovedoval to zgodbo?« se je nasmehnil gospod Haro. »Prav tako?«

»Prav tako!« je trdno odgovoril Bob.

»Prav tako!« je potrdil jek.

»Čakajte, prijateljčka, potem bom vama pa tudi jaz povedal, če mislite, da je tako prav!« je menil s hudomušnim nasmehom gospod Haro. »Tisto že vesta, da sta prva človeka živela v raju?«

»Da, Adam in Eva,« se je postavil Bob.

»Prav! Tisto tudi vesta, da sta smela jesti, kar sta hotela, samo jablano na sredi vrta sta morala pustiti na miru.«

Bob je pritrdil.

»Čujta torej dalje!« je povzel ujec Haro. »Nekega dne se izprehaja Eva po raju in pride tudi do tistega prepovedanega drevesa. Ker se je bala izkušnje, se še tja ni upala pogledati in je hotela kar naprej. — Kar nenadoma zasliši z drevesa: »Dober dan gospa Eva!« Pogleda gor in zazre prelepo kačo z zlato krono na glavi. »Bog ga daj! Kaj pa ti delaš tu gori?« je vprašala Eva. »I, jabolka jem. Izvrstna so!« je odgovorila kača. »Kaj misliš, da sem jaz tako nespametna, da bi se brigala za take prepovedi! Tisti, ki jih je prepovedal bi jih rad sam snedel — ampak jih ne bo!« se je zopet zagrohotala kača. Eva se je prestrašila teh besed. Ah, ne samo da ni stekla proč, še bliže je stopila in je vprašala kačo: »Ali so jabolka res tako dobra?« »Mislim, da!« je rekla kača in je spustila prelepo debelo jabolko na tla. — »Kar pokusi, pa boš videla!« je prigovarjala radovednici. Nesrečnica je res pobrala jabolko in ga je hotela ravno ugrizniti, ko zasliši, kako je nekdo prižvižgal sem čez polje. Bil je Adam. Eva mu je hotela skriti jabolko in ga je naglo spustila v žep...«

»Saj ga ni imela!« se je oglasil Bob.

Ujec Haro se je popraskal za ušesom, a naglo si je pomagal. »To je že res!« je pritrdil. »Žepa ni imela. Ali jabolko je vendar skrila pod pazduho. No, bilo je že prepozno. Adam je bil to opazil in jako jezen je rekel: »Kaj imaš tam?« — »Nič!« je lagala Eva. »Tam za brdom sem pobrala to jabolko, pa sem ga mislila tebi dati na nočno omarico, da se ga jutri razveseliš, ko se prebudiš!« — »Daj sem, ga bova pa kar zdaj pohrustala. Baš sem tako žejen!« je rekel Adam in

je vzel nož iz žepa — ne, kar v roki ga je imel — in je razrezal jabolko čez polovico. Pol ga je snedel on, pol pa Eva. »To je bilo pa res dobro!« je rekel Adam, ko je požrl zadnji grižljaj. — No, torej, bratca moja, ali sem to prav povedal?« je vprašal ujec Haro na koncu in je pogledal najprej Boba in potem Tedijsa.

»Pjav, pjav! Kjasno!« je navdušeno hvalil Tedi.

Bobu pa stvar ni šla prav v glavo. Dolgo je gledal ujca trdno in nepremično. Potem je odločno izustil: »To si se vse skupaj zlagal, ujec Haro!«

»Ti pa prej o Joni, ko je bil tvoj prerok v Novem Jorku in v Londonu,« se je zasmeljal gospod Haro. »Toda hotel sem ti samo pokazati, ljubi moj Bob, da je treba svete stvari tako pripovedovati, kakor so pisane, in ne si sam izmišljevati, kakor ti prej pri Joni ali pa jaz zdaj pri Adamu in Evi. Toda vrhu vsega si hotel ti mene celo učiti in si tudi zopet trdil, da vama papa tako pripoveduje. Zdaj ti bom pa v kratkih besedah povedal, kako je zgodba o Joni: Bog je ukazal temu svojemu svetemu preroku, naj gre v pregrešno mesto Ninive ljudi poučiti in posvariti. Jona pa se je ustrašil, da ga bodo hudobneži še topli in kamenjali, in je hotel pred Gospodom bežati. Namesto v Ninive je zato odpotoval v Jope in tam je hotel z veliko ladjo v mesto Tarzis. Na morju se je pa dvignila strašna nevihta. Jona je videl v tem očitno kazen božjo za svojo nepokorščino in je sam prosil mornarje, da so ga vrgli v morje. Ali ker Gospod ni hotel njegove smrti, je poslal tja morskega soma, ki je preroka požrl. Čez tri dni pa, ko se je Jona spokoril, je Bogec ukazal ribi, naj Jono izpusti na suho. In zdaj je šel prerok v Ninive in je tam učil in svaril, da so se vsi grešniki izpreobrnili. — Tako je bilo! Zdaj pa si še vidva sama kaj povejta in potem lepo zaspančkajta! Lahko noč, srčka! Jaz grem samo tu v svojo sobo malo čitat.«

In ujec Haro je naglo odšel v svojo sobo ter je rahlo priprl vrata za seboj.

VI. poglavje.

TEŽAK VEČER ZA LAHKO NOČ.

Gospod Haro se je spustil v širok mehak stol in je odprl eno svojih knjig, da bi še malo čital. Otroka v oni sobi sta se potihoma pogovarjala. »Saj sta bolj pridna, nego sem mislil!« si je rekel ujec. Hipoma: »Tic Hajo! — Ujec Haro!«

Ujec se je stresel. »Prezgodaj sem ju pohvalil!« si je mislil. In potem je glasno vprašal: »Kaj hočeta, otroka?«

»Zapoj nama eno! Papa nama vsak večer zapoje!« je odgovoril Bob.

»Papa je pevec, jaz pa nisem,« je odgovoril ujec.

»Kaj nisi?« je hotel vedeti Bob.

»Pevce nisem! Ne znam peti! In zdaj mir!« je zavpil gospod Haro. Otroka sta nekaj tiho govorila. Potem se je zopet oglašil Bob: »Peti zna vendar vsak človek. Tedi pravi: Kako pa bo ujec Haro nekoč angel, če ne zna peti?«

»Jaz ne bom angel. K parklju pojdem in počakam, da prideta še vidva dol. Potem se pomenimo, prijateljčka!« je rekel gospod Haro, misleč, da ju vsaj s tem prestraši. Toda Bob je dobro vedel, da se ujec le šali, in se je glasno zasmel. Za njim seveda še jek. — Ta smeh je bil tako presrčen, da je spravil tudi ujca zopet v dobro voljo. Vstal je in je stopil na vrata. — »Čujta!« je rekel otrokoma. »Če mi obljubita, da dasta potem mir, ostanem še malo tu in vama povem rajši kako zgodbico.«

»Ne, zapoj, ujec Haro!« je zahteval Bob. Takoj za njim kajpak tudi odmev.

»Ne znam!« je ujec srdito odgovoril.

»Niti tiste »Ko dan se zaznava« ne znaš?« se je zaničljivo namrdnil Bob.

»No, če prav hočeš, počakaj malo, sinko!« je razdraženo rekel gospod Haro. Zaprl je okna in je iz vsega grla zapel zahtevano pesem.

»Zakaj tako vpiješ?« ga je preplašen ustavil Bob.

»Ker ne znam drugače! Ali ti nisem prej povedal?« je z malo zlobnim nasmehom vprašal gospod Haro.

»Potem rajši ne!« se je vdal Bob.

»No, hvala Bogu!« se je zasmel ujec. »In zdaj lahko noč!«

»Kaj ze gjes?« se je začudil Tedi.

»Mislim, da!« je vzkliknil gospod Haro že na vratih.

»Pa molitev?« je menil Bob in je pogledal skozi okno, kakor da ta stvar njega pravzaprav jako malo briga, če je ujcu všeč, da zaspita z bratcem brez molitve.

»A saj res!« je pritrdil ujec.

Zdaj se je začel zopet prepir. Otroka sta hotela, da naj moli ujec naprej; on pa se je branil, ker je vedel, da ga bosta zopet popravljala. Nazadnje so se zedinili, da bo molil najprej Tedi, potem Bob in nazadnje še ujec.

»Začni, Tedi!« je rekel ujec.

»O, ljubi Bogec!« je molil Tedi. »Napjavi, da bom bolj piden in da me bodo imeli jadi papa, mamiča, tic Hajo in moja zata pupiča!«

»Prav dobro!« je pohvalil ujec. »In zdaj ti, Bob!«

»Ljubi Bogec! Zahvaljujem se Ti, da je prišel k nam ujec Haro. In reci mu, da naj nama da tiste bombone, ki jih je prinesel, pa jih ima menda še vedno v svojem kovčegu. Jaz se mu ne upam reči, ker pravi papa, da se ne sme prositi; zato mu reci Ti, da naj gre takoj ponje! ...«

Tako je odmolil gospod Bob. Potem je vzdignil glavico, kakor da posluša, ali se Bogec kmalu oglasi in pošlje ujca po bombone. — No,

ujec ni čakal in je z glasnim smehom odšel v svojo sobo. Res je bil pozabil bombone, toliko opravka sta mu dala mala mučitelja ves dan. Prinesel jima jih je zdaj polno prgišče in jima jih je stresel na posteljici.

»In zdaj še enkrat — lahko noč!« je rekel in se je obrnil proti vratom.

»Daj mi mojo pupičo!« je zajavkal Tedi.

Srdito se je vrnil gospod Haro, končno je našel umazano cunjo in jo je vrgel Tediju na posteljo.

»In zaj se koješa bjačati!«

To je bilo ujcu pa že preveč! V dveh korakih je bil pri vratih in jih je jezno zaloputnil za seboj. Zopet se je vrgel v stol, zopet je odprl knjigo. In res se je kmalu zatopil vanjo, ko je bil zdaj v drugi sobi mir.

Hipoma se je nekaj dotaknilo njegove roke. Pogledal je — pred njim je stal Bob! Milo je gledal ujca, in strašno žalosten mu je bil ljubki obrazek.

»Kaj hočeš, dete?« je vprašal ujec še dosti prijazno.

»Zakaj si tako odšel, ujec Haro?« je otožno vprašal malček? »Saj nisi nič rekel: Bog čuvaj nad vama in Njegov angel varuh!«

»No, torej: Bog čuvaj nad vama in Njegov angel varuh!« je rekel gospod Haro in je malega nadležneža ljubeznivo pobožal.

»Papa pravi potem še tako: In božji blagoslov naj počiva na tej hiši!«

»In božji blagoslov naj počiva na tej hiši!« je vzdihnil gospod Haro res iz srca.

Mali srajčkar je hotel ravno oditi, ko je Tedi tam zadaž za vrati glasno zatulil. Prestrašen je potegnil gospod Haro Boba za roko s seboj in je planil k Tedijevi postelji.

»Kaj je?« je vprašal.

»O, kje je moja pupiča? U-u-hu!...«

»Ti sprabolt, ti!« je zastokal gospod Haro.

»Oha, oha, ti si zakjel! U peku pojdes!« je zavpil Tedi s takim glasom, kakor da ga to neizrečeno veseli.

»Tako? Zaklel sem? In v pekel pojdem?« je srdito vpraševal ujec. »In ti, moj sinko, pojdeš seveda gorak v nebesa, ko me ne pustiš niti trenutek na miru, kaj ne? Kje pa je ta tvoja preklicana pupica? Kam si jo dal?«

»Ni pekicana!« je ugovarjal Tedi. »Je zata pupiča! U-u-u! Kje je moja zata pupiča?« se je iznova zadr.

»Ti in tvoja zlata pupica! Ti nesrečni otrok, ti! Nehaj vendar tuliti, saj jo že najdemo jutri! Tako, tic te lepo pokrička in jutri ti najde pupico! O, hvala Bogu! Na, tu jo imaš!« je vzkliknil ves srečen gospod Haro, ko je, pokrivajoč otroka, privlekel cunjo izpod odeje.

»O, moja zata pupiča!« se je razveselil mali kričač. »Pojdi k svojemu packu! Pri packu tako jada pancka moja zata pupiča! Pojubi jo, tic. Hajo!«

Poljubiti to grdo cunjo! No, ubogi ujec je vedel, da ni pomoči, in naglo je približal »zato pupičo« k obrazu, kakor da jo poljublja. Potem pa je kar zbežal v svojo sobo. — Zdaj manjka samo še »koješa bjačati!« si je rekel, ko je zopet vzel knjigo v roko.

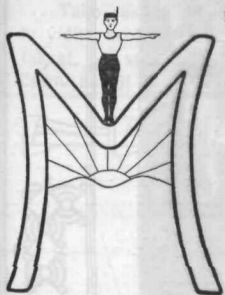
No, vsaj za nocoj je bilo trpljenja konec ...

(Dalje.)

ANTONIJA GERMKOVA:

Prijateljci.

ilica in Nada sta prijateljci. Od jutra do večera stikata glavici skupaj in raznašata po hiši, kar smeta in česar ne smeta. Skupaj se igrata — Milica je namreč edinka in ima mnogo igračk — pa ko se naveličata igranja, se skregata in — čujte! — stepeta in spraskata! Ali to traja le malo časa, potem sta si zopet dobri. Nada pravi: »Milica, jaz bom mama, ti boš pa teta; ali hočeš?«

»Ne, ne!« pravi Milica, »jaz bom Miklavž, ki ti prinesem mnogo lepih igračk!«

Pa se spravi Milica na stol, okrog sebe naloži vse polno igračk in kliče: »Nada Emek!«

Ta pride, vzame igračo, pa jo postavi v drugi kot sobe.

Pa zopet: »Nada Emek!«

Pa iznova pride in vzame, kar ji da »Miklavž«.

A kmalu se tega naveličata, pa Nada reče: »Veš, jaz bom psiček!« Pa se vrže na kolena in posnema z lajanjem psička. — A tudi to traja le malo časa. Zakaj če je Nadina ali Miličina mama kje blizu, mora »psiček« takoj vstati in še okregan je, ker si na tak način maže obleko.

Taki sta naši deklici, nagajivi — živi sta, da je kaj.

Milica ima očeta, ki je daleč tam na bojišču.

Ako jo kdo vpraša: »Milica, kako boš pisala očetu pismo?« — tedaj se nasmeje in začne: »Ljubi moj očka! Milica je velik — lumpek!«

Nasmeje se sladko, in tudi mi se ji nasmejemo. Le njeni mamič silijo solze v oči, ko se spomni onega tam daleč, ki jo ima tako rad. —

Milica ima tudi tetko. A ta teta ni Milici prav nič v sorodu, le rada jo ima tako, da jo mora nazivati za tetko.

Ker je Nada naslikana v »Zvončku«, kako lepo moli za brata, pravi tetka: »Milica, ti lepo moliš vsak večer za svojega očeta; ali ne?«

»Tako držim rokce, tetka!«

»Prav tako! Popoldne te povedem na izprehod,« ji odgovori.